

Mona Awad

Nyuszika

FORDÍTOTTA SZIEBERTH ÁDÁM

Mona Awad

Nyuszika

ATHENAEUM

A fordítás alapjául szolgáló mű
Mona Awad: Bunny

Bunny by Mona Awad
Copyright © 2019 by Mona Awad

First published by Viking an imprint
of Penguin Random House LLC
Translation rights arranged by AJA Anna Jarota Agency
and The Clegg Agency, Inc., USA.
All rights reserved.

Hungarian translation © Szieberth Ádám, 2019

Minden jog fenntartva.

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Tel.: 1-235-5030
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado

ISBN 978 963 293 920 9

Felelős kiadó: Szabó Tibor Benjámin
Felelős szerkesztő: Besze Barbara
Szerkesztő: Fodor Zsuzsanna
Műszaki vezető: Drótos Szilvia
Borító: Grace Han
Nyomdai előkészítés: Tóth Viktor

Készült a Generál Nyomda Kft.-ben, 2019-ben
Felelős vezető: Hunya Ágnes ügyvezető

Jessnek

Első rész

1.

Úgy hívjuk őket, hogy Nyuszikák, mert egymást is így hívják. Komolyan. Nyuszika.

Például:

Szia, Nyuszika!

Szia, Nyuszika!

Mit csináltál az este, Nyuszika?

Veled lógtam, Nyuszika. Emlékszel, Nyuszika?

Így igaz, Nyuszika, velem lógtál, és életemben nem éreztem magam ilyen jól.

Nyuszika, imádlak!

Én is imádlak téged, Nyuszika.

És iszonyú erővel átölelik egymást. Ilyenkor mindig átsuhan az agyamon a gondolat, hogy mindjárt beszakad a mellkasuk. Sőt titkon, sokszor reméltem is, hogy így lesz, ha az előadó, a tanszéki társalgó vagy a nagyterem legtávolabbi sarkából szemtanúja lettem annak, ahogy ez a négy felnőtt nő – akikkel együtt folytatom tanulmányaimat – gügyögve-turbékolva fojtogatja egymást üdvözlés gyanánt. Vagy búcsúzásképp. Vagy egyszerűen csak azért, mert olyan eszméletlen jó fej vagy, Nyuszika! Ha megláttam, milyen bőszén szorongatják egymás rózsaszín-habfehér testét, miközben a bordarepszítő szeretet és egyetértés melengető-perzselő kis kö-

rét alkotják ők négyen, a lélegzetem is elállt. És ahogy összedörgölik a síugrósáncra hajazó, pisze nózijukat, meg az őszibarack hamvasságú pofijukat! És közben halánték a halántékhoz nyomul, de úgy, hogy az már a bonobó majmok násztáncát idézi, meg azokat a horrorfilmekben látható, telepaticus képességekkel rendelkező gyönyörű, gyilkos gyerekeket. És közben jó szorosan le van hunyva mind a nyolc szemük, mintha ez a kollektív fuldoklás valami üdvözülést hozó, vallásos áhítatból fakadna. A négy ajakfényes száj pedig visongva demonstrálja az irdatlan, iszonytató szeretetet, és nekem minden egyes sikkantás fizikai fájdalmat okoz.

Imádlak, Nyuszika!

Tavaly egész évben azért fohászkodtam magamban, hogy egyszer bekövetkezzen az ölelésből fakadó, recsegő-ropogó mellkasbeomlás. Hogy egymás buzgó nyomorgatása nyomán szivárogni kezdjen a húsuk a ruhaujjakból, a nyakkivágásokból, meg a deréktől lefelé szélesedő, A betűt formázó rucijuk szegélyéből. Hogy belegabalyodjanak egymás *Trónok harcát* idéző hajába, és megfojtsák őket a csicsás fonatok, amelyekkel folyton ékesítik egymás szív alakú fejcskáját. Hogy fuldokoljanak egymás enyhén fűszagú parfümjétől.

De nem történt meg. Egyszer sem.

Mindig sértetlenül bontakoznak ki az ölekezésből, hiába lövell feléjük tömény rosszindulatot az átható tekintetem, mint amikor a képregényekben szemmel ver a gonosz. Mosolyognak, lóbálják az egymásba kulcsolt kezüket, és a bőrüket szinte fénybe vonja a szeretet, meg az összetartozás élménye, mintha kristálytisztá hegyi forrásban hidratálták volna.

Nyuszika, imádlak!

Abszolút immunisak a mélységes megvetésre, amely a diáktársukból árad feléjük. Azaz belőlem, Samantha Heather Mackeyből, aki együtt jár velük a mesterképzésre. És aki nem Nyuszika. Soha nem is lesz az.

Töltök magamnak meg Avának még egy kis potyapezsgőt a fölsátrazott pázsit túlsó sarkában, ahol egy gomolygó tüllszövettel fölcicomázott, fehér dór oszlopot támasztok. Szeptember, Warren Egyetem, a narratív művészetek tanszék évnyitó *Demitasse*-a – mert ez a sulitúl elit és új-angliai ahhoz, hogy partinak nevezze a partit. Vessünk csak egy pillantást a tigrisliliommal súlyosbított asztaldíszekre, meg a lépten-nyomon kísértetként lebegő, karácsonyi izzóktól fénylő, fehér fátyolszövetre! Meg az óntálcán körbehordozott lazacos tekercsre, meg a kis, cukrozott orchideával megkoronázott kacsamájás crostinire! Legeltesük szemünket a feketébe öltözött fehér embereken, akik arról diskurálnak, hogy milyen ösztöndíjból fordítják a senki által nem olvasott francia költőket! Tekintsük meg a pazar sáttortetőt, amely alatt buzgón vegyülnek a túlműveltek – akik otthonosan mozognak minden művészeti ágban, leszámítva a társalgást. Az önfeledt mosolyukból ítélve nem is sejtjük, hogy a pokol szájában vannak, avagy Cthulhu barlangjában, ahogy mi hívjuk Avával. Cthulhu, a tintahalszerű óriásszörny, egy horroríró agyszüleménye, aki aztán megőrült, mármint a horroríró, és itt halt meg. És tudják, mit? Ez abszolút beleillik a képbe! Mert ha az ember kimerészkedik a Warren-buborékon kívülre, az utcára, érzi, hogy ez a város rossz város. Igen, valahogy nem egészen klappolnak a házak, a fák, a fény. Ha az ember

ezt szóba hozza, a legtöbben csak néznek. Nem úgy Ava! Ő így felel: *Te jó ég, hogy ez milyen igaz! Ez a város, a házak, a fák, a fény... Olyan elbaszott itt minden!*

Itt állok, azaz imbolygok hát, eltelve langyos pezsgővel, meg állatok májával, meg valami töménnyel, amit Ava töltöget a műanyag poharamba az „Igyál meg!” feliratú flaskájából.

– Mi is van ebben még egyszer? – érdeklődöm.

– Csak igyad – feleli.

A kölcsönkért napszemüveg mögül figyelem, amint a lányok, akiket a diáktársaimnak kell neveznem, újra egyesülnek, miután a nyarat különféle emberpróbáló helyszíneken töltötték, úgymint a távoli trópusi szigeten meg Dél-Franciaországban meg a Hamptons-üdülőtelepen. Nézem, ahogy a buzgó, heves kis testük valami eksztázisszerű állapotban előrelelendül, majd egymás alkarjába mélyeszti a természetes méreganyagok színében pompázó körmüket, olyan erővel, amely a színlelt, legalábbis én váltig mondogatom magamnak, hogy nyilván csak színlelt szeretet jele. És szétnyílnak a fénylő ajkaik, és a közös becenevükön szólongatják egymást.

– Jézusom, ezek tényleg léteznek? – súgja a fülembé Ava. Még sosem látta őket közelről, és amikor tavaly meséltem róluk, nem hitt nekem. *Felnőtt nő így nem viselkedik* – mondta. *Te ezt csak kitaláltad, Smackie.* És a nyár folyamán én is kezdtem azt hinni, hogy csak kitaláltam őket. Így bizonyos fokig megkönnyebbülésemre szolgál, hogy újra látom őket, ha másért nem, hát azért, mert igazolják, hogy nem vagyok bolond.

– Igen – felelem Avának. – Túlságosan is.

Nézem, ahogy méregeti őket a neccfátyla mögül. Az eltérő színű David Bowie-szemeiből csak úgy süt a borzadt unalom, a szája közönyös, piros vonal.

– Most már mehetünk?

– Én még nem mehetek el – mondom. Közben továbbra is a Nyuszikákat nézem, akik végre elhúzódnak egymástól. Egy gyűródés sincs a nyálás, cuki rucijukon, és a fénylő hajzatuk is makulátlan. A bőrük is ragyog: majd kicsattannak az egészségbiztosítástól. Uniszónóban guggolnak le, és kollektíven körberajongják az egyik prof ugribugri si-cuját.

– *Miért?*

– Mondtam már. Muszáj megmutatnom magam.

Ava csak néz rám, majd az oszlopnak dől, és ittasan lecsúszik ülő helyzetbe. Még nem is köszöntem senkinek. Sem a költőknek, akik kialakították a maguk újsütetű, morózus poklát, sem a most kezdő prózaíróknak, akik félszegen röhögcsélnek a garnélatoronynál. Sőt, még Benjaminnek, a barátságos adminisztrátornak sem, akire egyébként tapadni szoktam az ilyen rendezvényeken, és még segíték is neki: együtt rakosgatjuk a szárított pirítóásra a remegő állati belsősegeket. Nem üdvözöltem Foscót sem, aki tavasszal a Műhelyt vezette, és a nagybecsű oktatói kar többi tagját sem. *És hogy telt a nyár, Sarah? És hogy alakul a diplomamunka, Sasha?* Udvarias közönnyel teszik föl a kérdéseiket, és sosem találják el a nevemet. És bármilyen válasszal szolgálok, akár beismerem a fenyegető kudarcot, akár eleresztek valami arcomat pirító, szégyentelen hazugságot, mindig ugyanazt a sokatmondó bólintást, ugyanazt a megfáradt, világfájdalmas mosolyt váltják ki a szavaim,

no meg egy-két elcsépelet közhelyet. Olyasmiket, hogy a Folyamat csalóka, illékony, megfoghatatlan dolog, meg hogy a Mű macerás szerető. *Bízz magadban, Sasha! Türelem, Sarah! Ezt néha egy kicsit ott kell hagyni, Serena. Néha az van, Stephanie, hogy üstökön kell ragadni a dolgot.* Ezt követi egy hasonló alkotói válságról, avagy nagy áttörésről szóló beszámoló, és a válság, illetve áttörés helyszíne mindig a távoli Görögország, Bretagne, Észtorország, miegymás, ahova egy azóta befuccsolt ösztöndíjprogram révén jutottak el. Én pedig bólogatok, és a felkarom húsába vájom a körmömet.

Értelemszerűen az Oroszlánnal sem beszéltem. Pedig ő is itt van, persze. Valahol. Egyszer láttam is a szemem sarkából: vörösbort töltött magának az önkiszolgáló bárpultnál, és sörényesebb meg tetkósabb volt, mint valaha. Nem nézett föl, de éreztem, hogy lát engem. Aztán meg éreztem, hogy látja, hogy látom, hogy lát, és önti a bort a pohárba rendületlenül. Azóta nem láttam, inkább csak a pelyhedző tarkószőrzetemen éreztem, hogy itt van. Ava pedig, amikor megjöttünk, úgy érezte, hogy az Oroszlán biztos a közelben van, mert *nézd már, csak úgy a semmiből elsötétiült az ég!*

Az est folyamán összvisz annyit szocializáltam, hogy rávillantottam egy félmosolyt a srácre, akit a Nyuszikák Pszichó Jonah-nak hívnak, és aki társas élet szempontjából az én ekvivalensem a költők között. Most is egyedül álldogál a puncsostál mellett, üdvözült mosollyal, amelyet a saját, külön bejáratú, antidepresszánsoktól fűtött lázálma vált ki.

Ava sóhajt egyet, majd rágyújt az asztalunkat pettyegető teamécsesek egyikéről. Aztán ismét a Nyuszikákra

néz, akik most egymás karját cirógatják a kicsi kezecskéikkel.

– Hiányzol, Nyuszika! – mondják kislányhangot utánóztatva, pedig ott állnak egymás mellett, bassza meg, és érzem a számban a szívből áradó gyűlölet vasízét.

– Te is hiányzol *nekem*, Nyuszika! Olyan nehéz volt nélküled ez a nyár! Szinte egy betűt sem írtam, mert annyira, de annyira szomorú voltam! Ne váljunk el egymástól soha többé, lécci!

Ava ezen hangosan nevet. Igen, konkrétan elröhögi magát. Hátraveti a pelyhes fejét, és még arra sem veszi a fáradságot, hogy eltakarja a száját a kesztyűs kezével. Megreszketteti a levegőt a csodaszép, érdes, rekedtes kacaj, mintegy pótolva a partin mindvégig mellőzött zenét.

– Csss! – piszezem le. De már megtörtént a baj.

A nevetés hallatán irányunkba fordul az egyik csaj feje, azé, amelyiket Hercegnőnek hívok. Rebbenek a hosszú, ezüstszerű tündérboszifürtjei, ahogy ránk néz, azaz előbb Avára, aztán rám, aztán megint Avára. Talán meglepi, hogy ez egyszer nem vagyok egyedül, hogy nekem is van egy barátnőm. Ava tágra nyílt szemmel állja a tekintetét, ahogy én szoktam, ha álmomban bámulok valakit. Ahogy Ava merőn néz, az olyan féltelmes, olyan európai. Nyugodtan cigizik tovább, és kortyolgatja a pezsgőt anélkül, hogy megszakítaná a szemkontaktust.

Egyszer elmesélte nekem, hogy a párizsi metróban hosszasan farkasszemet nézett egy cigány asszonnyal. A nő bámulta, ő meg visszabámult: pisztolyként szegezték egymásra a tekintetüket, miközben átszelték a

fények városát. Nézték egymást a zakatoló szerelvény két szemközti partjáról, és Ava egy idő után levette a fülbevalóját, de közben rendületlenül bámulta a cigány asszonyt. Hogy miért? Azért, mert akkor és ott biztosra vette, hogy életre-halálra megy a játék. De amikor begördültek a végállomásra, a nő egyszerűen föllállt, és a metrókocsi tolóajtájához lépett, majd amikor kiszálltak, udvariasan előreengedte Avát.

Mi ebből a tanulság, Smackie?

Ne ítélj elhamarkodottan?

Ne siüsd le a szemed előbb, mint a másik!

A Hercegnő azzal, hogy felénk fordul, amolyan hullámeffektust vált ki a Nyuszikák körében. Először Minitorta néz oda, aztán a tigrisszemű Horrorbaba, majd Vignette is, akinek bűbájos, viktoriánus csontvázarca van, meg szélesre tárt junkie-szája. Avára néznek, aztán rám, egymás után, szép sorban, végigmérnek minket tetőtől talpig, úgy falnak fel a szemükkel, mint meganynyi, fura italt szürcsölgető szájacská. Közben az orruk meg-megrándul, a nyolc szemük viszont rezzenéstelenül bámul és bámul. Aztán ismét a Hercegnőre néznek, majd összehajolnak, és suttogó szavakat formál az ajakfényes szájuk.

Ava jól megszorítja a karomat.

A Hercegnő ismét felénk fordul, és fölvonja az ívelt szemöldökét. Meg a kezét is fölemeli. Talán valami láthatatlan fegyvert markol az a kéz? Nem. Üres, nyitott tenyér emelkedik a magasba. Amellyel a Hercegnő oda-int. Nekem. Meg valami mosolyféle is kiül az arcára. *Szia*, mondja a szája.

A kezem magától, önszántából a levegőbe lendül, mielőtt észbe kaphatnék. Integetek, és integetek, és in-

tegetek. *Szia*, mondom én is a számmal, bár nem jön ki rajta hang.

Aztán a többi Nyuszika is fölemeli a kezét, és ők is integetnek.

Integetünk egymásnak a nagy, fölsátrazott pázsit két szemközti partjáról.

Integet mindenki, kivéve Avát. Ő csak cigizik, és úgy mered rájuk, mint valami négyfejű szörnyre. Végre-valahára leengedem a kezem, és ránézek. Ő meg úgy néz rám, mintha vadidegen lennék, vagy még annál is rosszabb.

2.

Másnap megtalálom az egyetemi postaládámban a meghívót, amely egy szakszerűen hajtogatott, fehér origamihattyú formáját ölti. Egyikük nyilván becsempészte a kísérleti költészeti folyóiratok, meg az anziksz méretű szórólapok közé. Ez utóbbiak a kar oktatóinak felolvasóestjét hirdetik, meg egy román dokumentumfilmet, és egy egyetlen nő által eljátszott színdarabot, amely arról szól, hogy a város A Test, és A Test a város. Korán jöttem ide, még a tanítás kezdete előtt, hogy megnézzem, megjött-e a havi ösztöndíjam. Miután csekket nem találtam, a levélszemetet pedig a papíros kukába zúdítottam, merőn nézem a hattyút, amelyre valaki bíborvörös tintával hevenyészett arcot pingált. A papírmadár tűhegyes csőrét, amely mellé egy-két gödröcske is került, és tintával ki is rúzsozták, vérző pöttyökként fogja közre a két szem. Mintha mosolyogna rám a hattyú, és az egyik szárnyán két szó virít: *Nyiss ki!*☺

*Samantha Heather Mackey,
fogadd NEKED szóló, szívélyes
meghívásunkat a...*

SZUTYOK SZALONBA

Mikor? Alkonyatkor☺

Hol? Tudod jól ☺

Mit hozzál? Magadat, lécci! ☺

Meredten bámulom a kacskaringós, csillámló betűket, meg a szívecskéket, amelyeket egyikük (nyilván Minitorta, vagy talán Horrorbaba?) a nevem köré rajzolt. Érzem, hogy kezdek izzadni, pedig meg lehet fagyni a folyosón. Ez valami tévedés. Igen, csak az lehet. Hiszen ezek a bűdös életbe meg nem hívnának engem a Szutyok Szalonba! Az mindig is az ő kis privát Nyuszika-bulijuk volt, akárcsak a Könnyfakasztó Keddek, meg *A Nagy Nő* nézése orrvérzésig, meg a kis erdei állatok készítése marcipánból. Tavaly egész évben az ment, hogy halkán sutyorogtak róla a heti Műhely előtt, míg a tanárra vártunk.

Ez a tegnapi Szutyok Szalon OLYAN EGY dilibuli volt, ó, istenem!

BAROMI sokat ittam este a Szutyok Szalonban.

Arra gondoltam, hogy a következő Szutyok Szalonra kéne...

Aztán tölcseért csináltak a kezükből, odatették a másik fülére, és belesúgták a többit.

Még egyszer átfutom a meghívót. Hihetetlen, hogy nekem szól, de rajta van a nevem, meg minden. *Samantha Heather Mackey*, és kétoldalt egy-egy puffadt szív. A cikornyás kacskaringókkal papírra vetett nevem láttán furcsamód és szégyen-gyalázat, de dagad a keblem, avagy puffad a szívem. Eszembe jut, ahogy odaintettek nekem az este: előbb a Hercegnő, aztán a többi Nyuszika. És milyen kitartóan, rendületlenül in-tegettem én is...

Ebben a félévben csak mi öten fogunk Műhelyre járni. Amely holnap kezdődik. Ettől rettegetem egész nyáron. Hogy ott leszek velük összezárva, egy szobában,

ahol nincs szemmel látható menekülési útvonal, heti két óra húsz percen át, tizenhárom hétig. Úgy képzeltem, hogy kábé olyan lesz, mint tavaly: én ülök az asztal egyik oldalán, ők meg összebújva, sőt már-már ölelkezve a másikon, és minél jobban összehúzom a szememet, annál inkább összeolvadnak egyetlen, négyfejű testté. A Hercegnő felolvas valamit a gyémánttal telekarcolt üvegtáblájáról, a többi Nyuszika meg lehunyt szemmel hallgatja, mintha valami áriát énekelne. És egymás kezét fogva dicsérik egymás novelláit. *Lehetne ebből még ötezer oldalt, lécci? Csak annyit mondanék, hogy csudajó volt beköltözni a soraid közé, és most már örökké ott akarok élni!* És szórakozottan babusgatják egymást, miközben megvitatják a heti olvasmányt. Aztán egyszer csak harsány kacajra fakadnak valami privát, bennfentes viccen. Én soha nem vettem részt a kacarászásban, mert nem értettem a poént, nekik pedig a nagy röhögés közepette nem volt érkezésük elmagyarázni. *Bocs, Samantha, mondták esetleg nagy pihegve, te nem voltál ott.* Hát nem, hagytam rájuk, esetleg, tényleg nem voltam ott. Néha hosszú percekig rázta őket a röhögés, és könnyezve-agonizálva markolták egymás csuklóját, vállát, én meg csak ültem az asztal túloldalán, és néztem őket, vagy a fejük közti hajszálvékony hézagot. Fosco mindeközben szótlanul szemlélt minket. Egy idő után azt csináltam, hogy egyre később mentem be, majd a vége felé már egyáltalán nem jártam órára. *Samantha hol van?*, kérdezte Fosco, ahogy én elképzeltem. *Fogalmunk sincs.* Szvetterbe bújtatott vállak vonogatása, tanácstalan mosolyokkal.

De lehet, hogy az idén tényleg be akarnak venni a brunchba? Lehet, hogy ez a meghívó egy kedves gesztus? Vagy az is lehet, hogy vicc. Hát persze hogy vicc!

Elöttem van, ahogy két kezezske, tíz apró ujjacska buzgón hajtogatja a hatyút a patinás tölgyfaasztalnál, a terebélyes lombkoronákra néző ablak előtt. És előttem van az önmagára kis, fehér fogacskákkal ráharapó, ütődött vigyor is.

– Büdös ribancok – mondom nagyon halkán a folyosón.

– Szia, Sam!

Összerezenek. Jonah az. Ott áll mellettem, és a postaládája tartalmát böngészi. A mosolya az *Egy makulátlan elme örök ragyogását* idézi.

– Jonah, megijesztettél.

– Bocsi, Sam. – Tényleg úgy néz ki, mintha sajnálná.

– Figyu, kivel beszéltél?

– Senkivel. Csak magammal. Néha szoktam magamban beszélni.

– Én is – vigyorg rám. – Állandóan ezt csinálom. – Jonah-nak gombafrizurája van, meg kicipzározott orkándzsekije, amelytől sosem válik meg. A dzseki alól kikandikáló pólóján egy kiscica szintetizátorozik a világűrben. Jonah gyógyulófélben lévő drogos, aki úgy tele van nyomva gyógyszerrel, hogy olyan, mintha iszaprétegen keresztül jutna el hozzám a hangja. Mészze ő a legjobb költő a Programban, továbbá a legbarátosabb, és a legbőkezűbb, ha cigit kér tőle az ember. Nem egészen értem, miért becsmérlik annyira a társai, ugyanis, egy-két vegyes műfajú órától eltekintve, mind a tanulmányok, mind a társas élet szempontjából szeparálódnak egymástól a költők és prózaírók. De én már nemegyszer láttam, hogy Jonah sereghajtóként kullog a költőgárda mögött az utcán, és Műhelyen is egy félreeső zugban bámul a semmibe mosolyogva, míg a társai ízek-

re szedik, kibelezik a verseit. Én persze tudom, milyen érzés ez. Csak az a különbség, hogy Jonah-t mintha nem érdekelné: úgy tűnik, neki nagyjából megfelel, hogy ideoda sodródik a maga védelmet nyújtó versfelhőjében.

– Mi járatban, Sam?

– Ja, csak néztem, hogy megjött-e az ösztöndíjcsékem.

– Ó, figyu, hát én is! – Jonah eksztatikus arcot vág.

– Nagyon kéne már. Vettem egy rakás könyvet meg lemezt, úgyhogy a hó végéig nagyjából főtt tésztán éltem. Veled is előfordul?

– Aha – mondom. Pedig nem szokott előfordulni: nem telik nekem könyvre meg lemezre. Egy kicsit megmerevedek.

– Figyu, erre elmész? – mutatja föl a színdarabot hirdető képeslapot Jonah.

– Nem! – csattanok fel. De aztán rossz érzés fog el, úgyhogy hozzáteszem: – Nem nagyon csípem a színházat, Jonah.

– Ó. Többnyire én sem. Figyu, láttalak este a partin. Vártalak kint, a sikátorban, és neked is tartogattam egy cigit, de nem jöttél.

– Aha. Korán leléptem.

– Ó. – bölint álmatagon, sokatmondóan Jonah. Alapvetően a sikátorban, félreeső zugokban, hátsó verandán megejtett közös cigizések hoztak össze minket. Ha kisonok valami tanszéki rendezvényről – amelyekről többnyire megpróbálok ellógni –, rendre ott találom Jonah-t a sötétben: ott vacog a kuka mellett. *Szia, Samantha!* Így tudtam meg azt is, hogy hozzám hasonlóan ő is a csoportja egyetlen olyan tagja, aki nem valami patinás egyetemen szerzett alapdiplomát. Hogy ő is

csak úgy heccből jelentkezett az ország egyik legexkluzívabb, legszelektívebb művészeti mesterképzésére, ahova iszonyú nehéz bejutni: *tuti, hogy úgyse jön össze, de miért ne?* – gondolta.

Nagy kaland, hogy itt vagyunk, nem? – mondta nekem a hátsó verandán, még az egyik legelső partin.

Aha – feleltem kásás hangon, és közben a Nyuszikákat vizslattam, akik máris nyakig benne voltak az össznépi, szemlehungyós, boa constrictori ölekezésben, pedig épp csak megismerték egymást.

Egy kicsit olyan ez, mint egy álom – folytatta akkor Jonah. *Tudod, egyre csak az jár a fejemben, hogy mikor ébredek fel. Talán meg kéne kérnem valakit, hogy csapjon meg.*

Mármint hogy csípjen meg?

Egy csípés nem ébresztene föl. Ha mégis, akkor ott lennék megint Fairbanksben, apám pincéjében. Te hol lennél, ha megcsapnálak, Samantha?

Bámulnám életem téglafalát a pénztárgép mögül a „Nyugati-hegyközben,” a Sziklás-hegység és a Sierra Nevada között, gondoltam. Esténként pedig átírnám magam máshová.

Mordorban – mondtam Jonah-nak.

Akkor inkább ne csapjuk meg egymást – mondta erre vi-gyorogva.

– És hogy megy az írás, Sam? – kérdi most. – *Kihasz-náltad a nyarat?*

Mosolyogva teszi föl a kérdést. A tavaszi Vegyes Műfajú Műhely vezetőjét, Halstromot figurázza ki, aki folyton azt mondogatta: *ne hagyjuk, hogy elszaladjon mel-lettiünk a nyár.* Mert a kurzus idei, utolsó éve oly gyorsan elröppen, hogy el se hinnénk, és áprilisra mindenkinek produkálnia kell egy teljes kéziratot. Szó szerint egy

szempillantás alatt eltelik ez az év, és tovatűnik minden, mondta Halstrom. Beszéd közben ide-oda röpdösött a tanterem áporodott levegőjét hasító, manikűrözött keze: mutatta a műoszlopokat, a be nem gyújtott kandallót, a barlangszerű terem falát. Néztem, ahogy a Nyuszikák borzongva gruppenölelkeznek a szemükkel. A költőkön pedig látszott, hogy lélekben már készülnek a komor jövőre: arra, hogy a túlképzett csórók sorsa vár rájuk.

– Én nagyjából elpocsékoltam a nyarat – mondja Jonah. – Mármint írtam ugyan két kötet verset, de borzalmasak, úgyhogy visszakerültem az egyes kockára. Te viszont, gondolom, írtál a nyáron, mint az őriült.

Földézem magamban a nyarat: azt, ahogy a por-szemcséket lesem a Warren zenei könyvtárának információs pultja mögül, meg az Avánál, a tetőn töltött estét, a sok búfelejtő ivászatot és tangózást. Meg azt, hogy néha csak bámultam az üres papírlapot, és bágyadtan fityegett a kezemben a ceruza. Néha meg szemeket rajzoltam a papírra, és sokszor egymás után lekörmöltem, hogy *Mit keresek én itt? Mit keresek én itt?* De leginkább a falat bámultam. Papír vagy fal, egykutyá: így ment ez egész nyáron.

– Azt azért nem mondanám, hogy *mint az őriült...*

– Még mindig emlékszem arra az írásodra, amit tavaly hoztál be Műhelyre. Tudod, amit mindenki úgy utált.

– Igen, Jonah, emlékszem. – Azok az elborzadt arcok, azok a kissé lehajtott fejek...

– Még mindig eszembe szokott jutni. Mert, hát, elég nehéz elfelejteni. Olyan...

– Olyan acsargós? – segítem ki. – *Szándékoltan torz?*

Agresszíven, vészjóslóan komor? Igen, tudom. Nagyjából ez volt a konszenzus.

– Nem! Azaz igen, tényleg acsargós volt, meg torz, meg komor, és utána hetekig majd beszartam, ha eszembe jutott, de odavoltam érte. Nagyon tetszett, hogy ilyen acsargós volt, meg torz, meg komor. – Jonah rám villant egy széles mosolyt. – Ki gondolta volna, hogy egy akvárium ilyen csalóka és rémisztő hely tud lenni, érted?

– Aha.

– Pedig ha belegondolsz, tulajdonképpen az.

– Kösz, Jonah. Nekem is tetszett a te írásod, amit mindenki utált.

– Tényleg? Pedig már ki akartam dobni, de...

– Azt ne tedd. Ezek pont arra *utaznak*. – Ezt nem akartam olyan hevesen, keserűen mondani, ahogy mondtam.

Jonah zavart képet vág.

– Hogy?

– Semmi, nem érdekes. Alighanem tűznöm kéne. Elkések az óráról. – Pedig nem kések el sehonnan: ilyenkor nincs is óra. De úgy képzelem, hogy Ava már vár kint, a padon, és miközben vár, gyilkos pillantásokat vet az ifjú golyákra. *Siess már, bazdmeg, Smackie!*

– Ja, oké. Figyu, Sam, olvashatnék még tőled valamit? Eléggé bírom a dolgaidat. De tényleg, nagyon bírom, ahogy írsz. Igazából eléggé rá voltam kattanva, miután elolvastam, szinte elvonási tüneteim voltak, érted?

– Ööö... Ja. Persze.

– Tök jó! Esetleg majd lóghatnánk valamikor együtt, és...

Jonah háta mögött csilingel a lift, és nekem szaltózik

egyét a gyomrom. Mert még ki sem nyílt a fülke ajtaja, de én már tudom, ki az. Még elő sem bukkant a magas, sudár alakja, a gondosan kultivált káoszt megtestesítő sörénye, a fütyörésző szája, a varjakkal teletetovált karja, de én már tudom, ki az. Az Oroszlán. Közéleg a szokásos, „zajbandás” pólójában. Egy kevésbé ismert együttes neve virít rajta, amelyről beszélgettünk annak idején, amikor még beszélgettünk. Körüllengi a zöld tea illata, amit akkor is mindig főzött az irodájában, majd szertartásosan megkavarta, és kitöltötte a fületlen, sárszínű csészékbe. Nem kizárt, hogy mindjárt megkérdezi a mély hangján, a dallamos skót hanghordozásával: *Hogy megy az írás, Samantha?*

Most már azt is látom, hogy kissé megnyúlik az oroszlánképe a diákok láttán, akikkel bratyiznia kell: érdeklődni, hogy telt a nyaruk, hogy megy az írás, rendben megkapták-e az ösztöndíjat. Ráadásul az egyik diák én vagyok. Így még nehezebb a dolga. De ő mosolyog. Hát persze hogy mosolyog. Ez a dolga.

– Helló, Jonah, Samantha. – Határozottan elhalkul, amikor az én nevemet mondja, pedig igyekszik vagány, nyugis, egyenletes hangon beszélni. És finoman megbiccenti a sörényes üstökét.

Figyelem, ahogy a saját kis rekeszével foglalatoskodik, amelyből majd kifolyik a sok levél meg könyv. Közben dudorászik egy kicsit. Nem siet.

– Samantha, jól vagy? – kérdi Jonah.

Egyszerűen oda kéne mennem hozzá, ahogy azt már hányszor, de hányszor elképzelttem, meg kéne kocogtatnom a vállát, és azt kéne mondanom: *Figyelj, nem lehetne, hogy beszéljünk egymással?* Talán meglepetten néz majd rám, mert készületlenül éri a kérdés. *Beszéljünk?*

visszhangozza, miközben ide-oda jár a szeme: latolgatja, hogy hova menekülhetne. Mintha valami roppant gyanús, sőt tilalmas dolgot vetnék föl. *Attól tartok, most nincs időm beszélgetni, Samantha. De esetleg benézhetnél a fogadóórámra.*

Vagy az is lehet, hogy játssza majd a hülyét, és vérfa-gyasztóan közönyös, semleges pofával néz rám. *Hogy-ne, Samantha. Mi a helyzet? És a szemembe néz, mintha biztatna, hogy csak rajta, hát persze, abszolút, ki vele!*

– Samantha?

És aztán? Aztán egyszerűen belevághatok a közepé-be, mondván, *nem egészen értem, mi történt köztünk, de lehetne, hogy mostantól ne legyen ilyen fura a szitu?*

Csak attól félek, hogy úgy fog rám nézni, mintha bo-lond lennék. Fura? Történt? Köztünk? *Samantha, sajná-lom, de attól tartok, fogalmam sincs, miről beszélsz.* És nem úgy fog kinézni, mint aki bármitől is tart.

Nézem, ahogy ott áll, és szép komótosan, dudorász-va, magában somolyogva átböngészi a postáját, és egész testem kővé dermed a... Tényleg nem tudom, mitől, de muszáj elhúznom innen.

– Samantha, várj... – szólal meg Jonah.

– Most már tényleg elkések az óráról – vágok a sza-vába.

Az Oroszlán fölnéz. Valószínűleg tudja, hogy nem kések el sehonnan. Hiszen ilyenkor nincs semmiféle óra. Tudja, hogy elszaladok előle, mint valami riadt kis ribi. Milyen állatra is vadászik az oroszlán...?

– Ja, oké. Akkor jó mulatást az órán, Samantha! – Az-tán Jonah integet, és integet, és integet, nekem pedig eszembe jut, ahogy az én kezem is a magasba lendült, és én is integettem.